

Handläggningen av ett ärende angående umgänge med ett barn som vårdades enligt LVU; fråga bl.a. om nämndens skyldighet att fatta ett beslut om umgänget enligt 14 § LVU efter framställning från vårdnadshavaren om utökat umgänge. Även fråga om bl.a. utformningen av ett beslut om att reglera umgänget med stöd av 14 § LVU

Länsrätten i Stockholms län förordnade i en dom den 19 april 2000 att AA:s fyra barn skulle beredas vård med stöd av 1 och 2 §§ LVU.

Jur.kand. BB klagade, som ombud för AA, till JO på Älvsjö stadsdelsnämnd i Stockholms kommun. Klagomålen rörde nämndens handläggning av framställningar den 9 april 2001 och den 28 januari 2002 från AA om utökat umgänge med barnen.

BB:s anmälan remitterades till Älvsjö stadsdelsnämnd för utredning och yttrande.

Efter det att JO hade begärt yttrande från stadsdelsnämnden kom BB in med en kompletterande anmälan. I den anförde han att nämnden inte hade besvarat en ny framställning den 3 juni 2002 om utökat umgänge med barnen. BB:s kompletterande anmälan översändes till nämnden för att beaktas vid nämndens remissvar.

Stadsdelsnämnden lämnade som sitt yttrande till JO en tjänsteskrivelse som hade upprättats vid nämndens förvaltning. I skrivelsen anfördes i huvudsak följande.

01-04-24 inkom AA via sitt ombud, BB, med begäran om umgänge med barnen varje lördag under tio veckor mellan kl 10.00–18.00. Kontaktperson skulle delvis närvara. Efter tio veckor skulle umgänget utökas till vartannat veckoslut från lördag kl 10.00 till söndag kl 18.00. Hämtning och lämning av barnen skulle ske via kontaktperson.

01-05-14 beslutade Älvsjö stadsdelsnämnds sociala delegation att med hänsyn till ändamålet med vården begränsa umgänget till en gång per månad, i närvaro av kontaktperson (motiv till detta finns beskrivet i länsrättsdomen daterad 01-09-07, Utredningen i målet). AA skulle träffa barnen den 28 maj, 20 juni och den 6 augusti 2001. Vid samtliga tillfällen kl 10.00–15.00 i närvaro av kontaktperson. Beslutet överklagades av AA till länsrätten som i dom 2001-09-07 avslog överklagandet. Länsrätten lämnade följaktligen avslag till den umgängesform och umgängesintervall som AA begärt. Länsrätten sammanfattade sin dom med

”Sammantaget finner länsrätten att det varit nödvändigt med hänsyn till ändamålet med vården att begränsa umgänget under ifrågavarande period på så sätt som skett.”

Under sommaren och hösten 2001 skedde umgänge ca en gång i månaden i närvaro av kontaktperson. AA accepterade den uppgjorda umgängesplanen under en övergångsperiod men framförde att hans målsättning var att umgänget på sikt skulle utökas. På grund av att det är många inblandade, tre familjehem och en kontaktperson, har det varit svårigheter att få umgänget att fungera rent praktiskt. Vid ett tillfälle, 01-12-18, skedde ej umgänge enligt planen på grund av missförstånd om uppgjorda tider.

Under januari 2002 träffade AA barnen vid två tillfällen. 02-01-29 inkom AA via sitt ombud med en begäran om utökad umgänge med sina barn varje vecka, antingen lördag eller söndag mellan kl 10.00 och 18.00. Ombudet meddelade att AA var beredd att hämta alla barn utom det äldsta som är placerat i Finspång, som han önskade att familjehemmet skulle se till att han kom till och från Stockholm. Om handläggarna inte var beredda att tillmötesgå AA:s önskemål ville ombudet att umgängesfrågan skulle utredas och beslut fattas i ärendet.

2002-03-07 skrev Älvsjö stadsdelsförvaltning (bil 5 i remissmaterialet) till AA:s ombud BB: ”Vi anser inte att det i dagsläget är möjligt att utöka umgänget utan föreslår att detta genomförs i samma omfattning som under hösten 2001 dvs en gång per månad med omprovning i juni 2002.” Älvsjö stadsdelsnämnds sociala delegation beslutade 02-04-23 att det med hänsyn till vården fortfarande var viktigt att umgänget ska utövas en gång per månad: den 2 maj, 6 juni, 4 juli och 1 augusti 2002. Vid samtliga tillfällen kl 11.00–16.00 i närvaro av kontaktperson. Beslutet innebar att stadsdelsnämndens sociala delegation inte medgav utökad umgänge utan höll fast vid den umgängesform och umgängesintervall som stadsdelsnämnden beslutade om 01-05-14.

Beslutsformerna kan givetvis diskuteras gällande det beslut stadsdelsnämndens sociala delegation fattade 01-05-14. Älvsjö stadsdelsnämnds sociala delegation fattade beslut om att med hänsyn till ändamålet av vården bevilja en begränsad umgängesform och -intervall utan att först lämna avslag till AA:s ansökta umgänge. I länsrättens dom, 2001-09-07 står inget att läsa om att bedömning av ärendet eller dom försvårats av att ”fel begåtts i nämndens handläggning och beslut”. Istället konstaterar länsrätten: ”Länsrätten finner att yrkandet om umgänge kan tas upp till prövning såvitt avser den period som stadsdelsnämndens beslut omfattar.”

Handläggarna hade under februari och mars flera kontakter med familjehemmen och kontaktpersonen i syfte att upprätta en besöksplan och få till stånd umgänge. Emellertid sammanföll familjehemmens planering kring vinterlov och påsklov samt kontaktpersonens möjligheter att ta uppdrag så olyckligt att det ej var möjligt att hitta tider då samtliga inblandade ansåg sig kunna delta. 02-04-16 träffade AA barnen. 02-05-02 ägde umgänge rum med tre av barnen, enligt sociala delegationens beslut. 02-06-13 besökte AA äldste sonen i familjehemmet tillsammans med handläggaren. 02-06-27 besökte AA och alla fyra barnen Kolmårdens djurpark tillsammans med kontaktpersonen.

02-07-19 träffade AA den äldste sonen och 02-08-06 träffade han en av döttrarna.

Ombudet anger i sin skrivelse till JO att AA delgivit sociala delegationens beslut 2002-04-23 men att han som ombud ej fått del av beslutet. Nämnden beklagar att gällande rutiner angående delgivning ej följts i detta fall.

Stadsdelsnämndens kommentarer

Älvsjö stadsdelsnämnd nyttjar sig av Stockholms stads beslutsmallar som Stockholms stads juridiska avdelning tillhandahåller. I mallen för beslutsformulering gällande begränsning av umgänge framkommer inte att avslag ska lämnas på framställt umgänge innan nytt beslut fattas om begränsning av umgänget.

Det kan också nämnas att det periodvis varit svårt att genomföra uppställd besöksplan i detta ärende beroende på att det är många inblandade intressenter i ärendet. Familjehemmen har inte varit helt klara över sina uppdrag och det har ibland krävts stora insatser i form av motivationsamtal och förberedelser för att få till stånd ett umgänge enligt besöksplanen. Sociala delegationen uttalade vid sitt sammanträde 02-04-23 att det är angeläget att på sikt utöka AA:s umgänge med barnen vilket kräver att relationerna till familjehemmen förbättras så att konflikterna mellan AA och familjehemmen inte går ut över barnen.

Handläggningen av detta ärende har, förutom på grund av de svårigheter som beskrivits ovan försvårats även av vakanser och sjukfrånvaro bland socialsekreterare under året som delvis inneburit att enheten inte kunnat erbjuda kontinuerlig kontakt med samma handläggare till AA.

Sammantaget kan nämnas att orsakerna till den tidsförskjutning som BB klagar på, från framställan 02-01-28 till stadsdelsnämndens beslut 02-04-23, berott på sådana omständigheter som ovan beskrivits men att det inom denna period funnits många planeringskontakter mellan Älvsjö stadsdelsförvaltning samt AA och familjehemmen.

I en skrivelse, som inkom till JO efter det att stadsdelsnämnden hade lämnat sitt remissvar, framförde BB att han fortfarande inte hade fått något svar på framställningen den 3 juni 2002. Mot bakgrund av vad han anförde inhämtades ett förnyat yttrande från stadsdelsnämnden. I ett remissvar anförde nämnden i huvudsak följande.

Stadsdelsnämndens kommentarer

Älvsjö stadsdelsnämnds uppfattning är att stadsdelsnämnden har i det yttrande som var daterat 2002-10-14 besvarat frågeställningarna till JO. Med detta menas att beslut om umgänge fattades av Älvsjö stadsdelsnämnd 2002-04-23 om umgänge med barnen som sträckte sig t o m 2002-08-01 (bilaga på beslutet medföljde yttrandet).

I ovanstående yttrande redogjordes även för det umgänge AA hade enligt nedan:

02-04-16 träffade AA barnen. 02-05-02 ägde umgänge rum med tre av barnen, enligt sociala delegationens beslut. 02-06-13 besökte AA äldste sonen i familjehemmet tillsammans med handläggaren. 02-06-27 besökte AA och alla fyra barnen Kolmårdens djurpark tillsammans med kontaktpersonen.

02-07-19 träffade AA den äldste sonen och 02-08-06 träffade han en av döttrarna.

Förklaringen till varför det varit svårt att följa uppställd besöksplan motiverade stadsdelsnämnden i ovanstående yttrande enligt nedan:

Det kan också nämnas att det periodvis varit svårt att genomföra uppställd besöksplan i detta ärende beroende på att det är många inblandade intressenter i ärendet. Familjehemmen har inte varit helt klara över sina uppdrag och det har ibland krävts stora insatser i form av motivationsamtal och förberedelser för att få till stånd ett umgänge enligt besöksplanen.

Därefter beskrev stadsdelsnämnden dagens situation och det utökade umgänge som fastställdes för perioden oktober–december 2002, daterat och godkänt av AA i oktober 2002.

Dagens situation i ärendet

Upparbetad kontakt finns med familjehemmen med utredning och planering gällande barnens individuella situation i de tre olika familjehemmen. Dialog förs med fadern AA och kontaktpersonen gällande umgänget inför uppställande av umgangesplan för 2003.

Gällande umgangesplan verkställs enligt de tider som uppgetts i umgangesplanen.

BB fick del av nämndens båda remissvar och yttrade sig över vad nämnden hade anfört i dessa. Han framförde därvid bl.a. att nämnden inte hade besvarat en framställning den 22 november 2002 angående utökat umgänge.

JO lånade från förvaltningen in vissa handlingar rörande barnen.

I mars 2004 gav AA till JO in ett antal handlingar som rörde hans umgänge med barnen. Av handlingarna framgick att det även vid länsstyrelsen fanns ett ärende som rörde nämndens handläggning av AA:s umgänge med barnen.

I ett beslut den 28 april 2004 anförde *JO André* följande.

Rättslig reglering

Socialnämnden har enligt 14 § första stycket LVU ett ansvar för att den unges behov av umgänge med föräldrar och vårdnadshavare så långt möjligt tillgodoses. Om det är nödvändigt med hänsyn till ändamålet med vården enligt LVU får socialnämnden enligt 14 § andra stycket LVU bl.a. besluta hur den unges umgänge med vårdnadshavare och med föräldrar, som har umgängesrätt reglerad genom dom eller beslut av domstol eller genom avtal, skall utövas. Socialnämnden skall minst en gång var tredje månad överväga om ett sådant beslut fortfarande behövs (14 § tredje stycket LVU).

Ett beslut att reglera umgänget kan överklagas till länsrätten (41 § första stycket 3 LVU).

Bedömning

Framställningen den 9 april 2001

I en skrivelse till nämnden den 9 april 2001 anförde BB att AA inte var nöjd med det umgänge som han hade med barnen. Han uppgav att AA önskade umgänge med barnen enligt följande.

1. Umgänge med samtliga barn varje lördag under tio veckor. Umgänget utövas från kl. 10.00 till 18.00 och med kontaktperson vid de två första tillfällena. Därefter är kontaktpersonen med en timme i början av umgänget och en timme i slutet av umgänget under åtta veckor.
2. Efter att umgänget ägt rum enligt punkt 1 övergår umgänget – med samtliga barn – till vartannat veckoslut från lördag kl. 10.00 till söndag kl. 18.00. Hämtning och lämning av barnen sker genom kontaktperson.

Stadsdelsnämnden beslutade den 14 maj 2001 att med stöd av 14 § LVU reglera AA:s umgänge med barnen. Enligt beslutet beviljades AA umgänge måndagen den 28 maj 2001 kl. 10.00–15.00, onsdagen den 20 juni 2001 kl. 10.00–15.00 och måndagen den 6 augusti 2001 kl. 10.00–15.00. Enligt beslutet skulle en kontaktperson vara närvarande vid umgängestillfällena.

AA överklagade beslutet till Länsrätten i Stockholms län som höll muntlig förhandling den 21 augusti 2001. Stadsdelsnämnden bestred ändring av beslutet eftersom det beslutade umgänget enligt nämndens mening var det mest lämpliga i avvaktan på att barnens relation med fadern kunde stärkas och bli tryggare. I första

hand yrkade dock nämnden att länsrätten skulle avvisa överklagandet eftersom ändamålet med talan hade förfallit. Länsrätten fann i sin dom, som meddelades den 7 september 2001, att yrkandet om utvidgat umgänge kunde tas upp till prövning såvitt avsåg den period som nämndens beslut omfattade. I sakfrågan fann länsrätten att det varit nödvändigt med hänsyn till ändamålet med vården att begränsa umgänget under ifrågavarande period på sätt som skett. Länsrätten ogillade därför AA:s överklagande.

BB har i sin anmälan till JO gjort gällande att nämnden genom sitt beslut den 14 maj 2001 har begått ett fel vid handläggningen av umgängesfrågan eftersom "länsrätten inte kunnat pröva mer än nämnden beslutat". Han anförde därvid bl.a. följande.

Nämnden beslutade oaktat yrkandet endast om tre umgängestillfällen. Enligt denna sidas mening skulle nämnden ha prövat yrkandet i sin helhet och om så ansetts skäl föreligga avslagit AA:s begäran utöver de tre tillfällen som nämnden beslutat om. – – På sidan tre i domen (*avsnittet har återgetts ovan; JO:s anmärkning*) framgår att länsrätten inte kunde pröva mer än vad som nämnden beslutat. AA har därav inte kunnat få prövning av sitt yrkande.

Länsrätten fann att AA:s yrkande om utökad umgänge kunde tas upp till prövning såvitt avsåg den period som stadsdelsnämndens beslut omfattade. Uttalandet i domen i denna del bör läsas mot bakgrund av att när länsrätten prövade AA:s överklagande hade det sista umgängestillfället enligt nämndens beslut om umgänge redan ägt rum. Man skulle därför, vilket nämnden också gjorde, ha kunnat hävda att länsrätten inte kunde pröva saken eftersom den hade förfallit. I praxis har dock i liknande situationer förvaltningsdomstolarna uttalat att sakprövning av det överklagade beslutet bör ske när klaganden får anses ha ett befogat intresse av att kunna få prövat om det funnits laga eller tillräckliga skäl för den beslutade åtgärden. Det finns inte skäl för mig att närmare gå in på den frågan här utan jag nöjer mig med att hänvisa till Wennergren, Förvaltningsprocesslagen, 4 uppl., s. 282 f., och Lavin, Förvaltningsdomens art och funktion, Förvaltningsrättslig tidskrift 1995 s. 72 f. Mot bakgrund av det anförda anser jag mig kunna konstatera att det aktuella uttalandet i domen inte kan tas till intäkt för att länsrätten ansåg att nämnden hade gjort något fel vid handläggningen av framställningen om umgänge.

När BB gav in sin skrivelse angående AA:s umgänge till nämnden förelåg det inte något beslut enligt 14 § LVU om en reglering av umgänget. Med anledning av BB:s skrivelse har det ankommit på de ansvariga handläggarna vid förvaltningen att ta ställning till om AA skulle få det umgänge som han önskade. De har utifrån en bedömning av vad som var bäst för barnen kunnat föra en diskussion med AA för att kunna få till stånd en överenskommelse med honom angående bl.a. omfattningen av umgänget. Om han inte hade velat delta i sådana samtal utan vidhållit sitt krav på umgänge har handläggarna haft att hos nämnden aktualisera frågan om en reglering av umgänget enligt 14 § LVU för det fall att de ansett att AA:s önskemål inte borde tillgodoses. Nämnden har därvid inte haft att uttala sig angående de olika önskemål som AA hade rörande umgänget, utan den har haft att självständigt avgöra om nämnden med stöd av 14 § LVU skulle fatta ett beslut om

att umgänget skulle regleras på ett eller annat sätt. Detta har nämnden också gjort i förevarande fall. Jag har därför i princip inte någon invändning mot hur beslutet utformades. Däremot finns det en oklarhet om för vilken tid nämndens beslut skulle gälla.

När en nämnd fattar ett beslut om att reglera umgänget har nämnden att överväga om beslutet skall gälla tills vidare eller avse en begränsad tidsperiod. Det beslut som nämnden fattade den 14 maj 2001 avsåg rätt för AA att träffa barnen vid tre tillfällen. Vad som skulle gälla för umgänget efter det sista tillfället framgår inte av beslutet. Såsom beslutet har utformats kan man fråga sig under hur lång tid det var tänkt att gälla. Det ligger emellertid nära till hands att anta att det var avsett att gälla fram till det sista umgängestillfället den 6 augusti 2001. Detta synes även vara den tolkning som länsrätten gjorde. Att det inte av beslutet tydligt framgår under vilken tid det skulle gälla utgör en brist i utformningen av beslutet. Den omständigheten att socialnämnden enligt 14 § tredje stycket LVU minst en gång var tredje månad skall överväga om ett beslut om en reglering av umgänget fortfarande behövs ändrar inte den bedömningen.

Framställningen den 28 januari 2002

Efter det sista umgängestillfället enligt nämndens beslut den 14 maj 2001 fattades inte något beslut om en fortsatt reglering av umgänget under hösten 2001. Däremot synes AA:s umgänge med barnen som tidigare i praktiken ha begränsats till en gång i månaden.

I en skrivelse, daterad den 28 januari 2002, till nämnden förklarade BB att AA var missnöjd med att han hade umgänge endast en gång i månaden. AA ansåg inte heller att det behövdes någon tredje person närvarande vid umgängestillfällena. BB hemställde därför att AA skulle få ha umgänge med barnen varje vecka, lördag eller söndag mellan kl. 10.00 och 18.00. Han anförde vidare bl.a.: ”Om Ni inte delar denna uppfattning så utred och återkom i ett beslut. Sänd detta beslut till mig.”

I ett brev från förvaltningen till BB den 7 mars 2002 förklarade handläggarna vid stadsdelsförvaltningen att de inte ansåg att ”det i dagsläget är möjligt att utöka umgänget utan föreslår att detta genomförs i samma omfattning som under hösten 2001 dvs. en gång per månad med omprövning i juni 2002”.

Stadsdelsnämnden beslutade den 23 april 2002, med stöd av 14 § LVU, att AA skulle ha rätt till umgänge med barnen torsdagen den 2 maj, torsdagen den 6 juni, torsdagen den 4 juli och torsdagen den 1 augusti 2002.

AA var uppenbarligen inte nöjd med omfattningen av det umgänge som han hade med barnen, och nämndens handläggare ansåg inte att umgänget borde utökas. Det dröjde nästan tre månader innan nämnden fattade ett beslut om reglering av umgänget. Den tiden framstår som alltför lång tid. Med tanke på den kännedom som nämnden hade beträffande AA:s och barnens förhållanden och då umgänget

under en längre tid hade varit begränsat borde ett beslut angående umgänget ha kunnat fattas avsevärt snabbare.

Det skall i sammanhanget påpekas att det under tiden fram till nämndens beslut den 23 april 2002 inte synes ha funnits något formellt beslut enligt 14 § LVU rörande regleringen av umgänget. Nämnden har därför under den tiden inte haft någon rättslig grund för att neka AA att träffa barnen i den omfattning han själv ville. Eventuellt borde nämnden ha fattat ett tillfälligt beslut om umgänget i avvaktan på att nämndens utredning i frågan skulle bli klar och nämnden med utgångspunkt från den hade kunnat fatta ett slutligt beslut i ärendet.

När det gäller det beslut som nämnden meddelade den 23 april 2002 finner jag skäl att, liksom när det gäller beslutet den 14 maj 2001, påpeka att det av beslutet inte framgår under vilken tid som det var avsett att gälla.

Nämndens beslut den 23 april 2002 sändes till AA. Såvitt framgår av utredningen sändes inte någon kopia av beslutet till BB. Eftersom han var ombud för AA borde nämnden ha underrättat även honom om beslutet. Nämnden har medgett att ett fel har begåtts i denna del, och jag finner inte skäl att ytterligare uppehålla mig vid saken.

Framställningen den 3 juni 2002

BB begärde för AA:s räkning i en skrivelse den 3 juni 2002 till nämnden att AA skulle erhålla umgänge med barnen varje veckoslut, lördag eller söndag, mellan kl 10.00 och 19.00. Framställningen föranledde inte något formellt beslut från nämndens sida.

Nämnden hade fattat ett beslut angående AA:s umgänge den 23 april 2002. Avsikten med det beslutet synes ha varit att reglera umgänget under tiden från maj till augusti. Enligt nämndens mening, som den kommer till uttryck i det kompletterande remissyttrandet, ansåg nämnden att den inte hade anledning att vidta någon särskild åtgärd med anledning av framställningen den 3 juni 2002.

Skrivelsen den 3 juni 2002 innehöll en begäran om ett umgänge som var mer omfattande än det som nämnden hade beviljat AA i sitt beslut den 23 april 2002. Nämnden skulle därför ha tagit ställning till den nya framställningen genom ett formellt beslut som AA har haft rätt att överklaga till förvaltningsdomstol. Med tanke på att det under en längre tid hade rått en begränsning av AA:s umgänge med barnen och då nämnden så sent som i april 2002 hade fattat ett beslut om reglering av umgänget borde ett beslut i saken ha kunnat fattas förhållandevis snabbt.

Genom att underlåta att fatta något beslut med anledning av AA:s framställning har nämnden allvarligt åsidosatt sina åligganden. Genom bristen i nämndens handläggning har AA inte getts möjlighet att få en domstolsprövning av sin framställning om utökat umgänge.

När det gäller beslutet den 23 april 2002 kan noteras att beslutet gällde i vart fall fram till det sista umgängestillfället, dvs. den 1 augusti 2002. Eftersom beslutet byggde på att umgänge skulle äga rum en gång i månaden kan det antas att det enligt förvaltningens uppfattning skulle avse tiden fram till månadsskiftet augusti/september 2002. Ett beslut om en reglering av umgänget skall övervägas av nämnden minst en gång var tredje månad. Huruvida så skedde i det förevarande fallet framgår inte av utredningen i ärendet. Omständigheterna är inte sådana att jag har funnit skäl att bringa klarhet i den frågan. Jag vill dock fästa nämndens uppmärksamhet på bestämmelsen om skyldigheten att löpande, och minst en gång var tredje månad, överväga om ett beslut enligt 14 § LVU skall bestå.

Framställningen den 22 november 2002

BB har i sitt yttrande över nämndens remissvar anfört att nämnden inte besvarat en framställning angående utökat umgänge som han gav in till nämnden den 22 november 2002. Enligt den framställningen begärde AA bl.a. umgänge med barnen tio timmar per vecka.

De handlingar som jag har inhämtat från stadsdelsförvaltningen ger inte vid handen att det fattades något beslut rörande umgänget med anledning av BB:s framställning den 22 november 2002. De frågor som klagomålen i denna del aktualiserar är i princip desamma som de som jag har behandlat ovan. Jag har därför inte funnit skäl att närmare utreda hur nämnden handlade framställningen den 22 november 2002 utan nöjer mig med att hänvisa till de tidigare gjorda uttalandena.

Avslutande synpunkter

Nämnden måste behandla frågor angående en reglering av umgänge med stöd av 14 § LVU skyndsamt. Det får således inte dröja någon längre tid innan nämnden tar ställning till en fråga om att eventuellt reglera en förälders umgänge med ett barn som vårdas enligt LVU. När nämnden har fattat ett beslut om reglering av umgänget är nämnden skyldig att fatta ett nytt beslut för det fall att vårdnadshavaren begär ett umgänge som är mer omfattande än det som nämnden har beslutat om. Ett beslut om en reglering av umgänget med stöd av 14 § LVU skall vara tydligt. Av beslutet skall framgå bl.a. om beslutet gäller tills vidare eller är tidsbegränsat.

De remissvar som nämnden har lämnat ger vid handen att det finns brister i nämndens rutiner om hur framställningar angående umgänge med barn som vårdas enligt LVU skall handläggas. Detta är självfallet inte tillfredsställande. Jag sänder därför en kopia av detta beslut till Länsstyrelsen i Stockholms län.

Enligt yttrandet har nämnden använt sig av en s.k. mall som utarbetats centralt i Stockholms kommun för hur beslut enligt 14 § LVU skall utformas. Mot bakgrund av de uttalanden jag har gjort ovan när det gäller utformningen av nämndens beslut sänder jag därför en kopia av mitt beslut för kännedom även till socialtjänstförvalningen i Stockholms kommun.